

Kegyelmes Istenünk!

Köszönjük ezt az ünnepi alkalmat, amikor Téged szólíthatunk, amikor a végzett hallgatókkal együtt Igédre, üzenetedre figyelhetünk! Köszönjük, hogy elvezettél minket erre a napra!

Előtted vagyunk életünkkel, reménységünkkel, hálaadásainkkal, örömeinkkel, félelmekkel és nyomorúságainkkal együtt.

Amikor megszólítunk, hisszük, hogy figyelsz könyörgésünkre, és várjuk, hogy Te is megszólíts minket szent Igéd által. Várjuk a világ zajában azt a tiszta szót, azt a világító mécsest, amely utat mutat.

Hiszen hányszor eltévedtünk már, mást kerestünk, más szóra hallgattunk. De Te kinyújtottad kezed felénk, megállítottál, felemeltél. Ha a hajnal szárnyaira keltünk, ha a tenger túlsó felén laktunk, kezed ott is elért, jobbod ott is megragadott. Kérünk, tarts meg minket szeretettedben, tarts meg hitben, tarts meg minket megváltó Krisztusunk mellett.

Add Szentlelked ajándékát, hogy a hallott, befogadott és megértett Ige gyümölcsöt teremjen bennünk! Jézusért kérünk! Ámen

Textus: ApCsel 3,1-8

Szeretett Testvérek!

Ez a történet megőrzött számunkra egy találkozást, amikor Jézus tanítványai, nem sokkal azután, hogy a Szentlélek kitöltetett rájuk, Jézus nevében meggyógyítanak egy embert, aki bénult lábaival járni nem tudott (χολός), akit másoknak kellett odavinni minden nap, hogy alamizsnát kérjen azoktól, akik a templomba mentek.

Egy olyan történet van előttünk, amely megannyi gondolatot elindít, egy olyan történet, amelyben benne van mindannyiunk élete, egy olyan történet, amely megszólít, és választ vár tőlem. Egy történet, amelyről tudom, hogy én is ott vagyok benne.

Vadnai Zoltán

PÉTER ÉS JÁNOS AZ ÉKES- KAPUBAN*

* Elhangzott 2026. február 7-én, a szociális munka és diakónia szakok kereszt-féléves diplomaosztóján az egyetem imatermében.

De pontosan melyik szereplője vagyok én? Van, amikor azt érzem, hogy Péter és János, olyan, aki továbbadja az evangéliumot, aki bizonyosságot tesz Krisztus hatalmáról. Aki ezért küldettem másokhoz, hogy hirdessem a szabadítást, a gyógyulást.

Van, amikor azt érzem, hogy én vagyok a tehetetlen, a kiszolgáltatott béna, akit oly sok minden megkötöz, akinek annyi minden korlátot szab. A holnapi nap ugyanaz lesz, mint az előző, nem változik semmi, és örülnöm kell a mindennapok alamizsnáinak.

Néha ezüstre és aranyra váró az ember. Azt gondolja, hogy az olyan sok mindent meg tudna változtatni. Mintha az anyagi jólét és a boldog élet szinonimái lennének egymásnak.

Olykor pedig annyi szerep jut, mint azoknak, akik odavitték és letették ezt a férfit a templomhoz. Adtak neki minden nap valami esélyt, valami kis reményt az alamizsnára.

Nem tudom kedves testvérem, hogy téged milyen élethelyzetben szólít meg ez a történet? Melyik szereplőben ismered fel magad? De Isten Igéje nyomán, most együtt, részesei lettünk egy találkozásnak. Egy találkozásnak a jeruzsálemi templom Ékes-kapujában (Ἑκαστῆς θύρας).

Szép-kapunak is nevezték, arany és ezüst veretek díszítették, keleti irányból vezetett a jeruzsálemi templomba, az asszonyok udvarába. Önkéntes és kötelező adományok perselyei voltak itt. Megfelelő hely egy szerencsétlen koldulónak. Reménykedhetett a könyörülő asszonyi szívekben.

Mindig elgondolkodtat ez a kép. Az Ékes-kapuban ül egy béna koldus. Vajon a mi életünk „Ékes-kapuja” mögött mi rejlik? Mit takar a mi Ékes-kapunk, amire olyan nagyon tud vigyázni az ember. Kívülről, kintről nézve ékes, szép, takaros, az látszik, hogy minden rendben van. De mennyi nyomorúság lehet mögötte!

Nem csak a nehézségekre gondolok. Nem csak betegséget, gyászt, fájdalmat, aggodalmainkat találjuk ott. De ott van minden nyomorúságunk, minden szeretetlenségünk, minden önzésünk, eltakart bűneink, ami mind-mind gyógyulásra vár, szabadításra vár. Mert az Úr nem csak az Ékes-kaput látja, mint az emberek, hanem mindazt, ami ott van mögötte.

És gondolkodjunk el azon is, hogy szépen felújított szociális intézményeinkben mennyi nyomorúságot hordozó élet van. Olyanok, akik ott keresnek támaszt, és olyanok, akiket odavitték, hogy támaszra leljenek.

Azt olvastuk az Igében, hogy ezt a férfit minden nap odavitték az Ékes-kapuhoz. Ez a görög szövegben a teherhordozás szava. „odacipeltetett” (ἐβασιτάζετο) a pontos fordítás. Ez a szó szerepel János evangéliumában, ahol Jézus maga viszi a keresztet, vagy a Galata-levél ismert Igéjében: „Egymás terhét hordozzátok...”

Hittel és szeretettel ma is sokan hordoznak elesett életeteket. Odaállnak a másik mellé, ott vannak mellette, ha nehéz is, ha áldozatot is kíván. Mert így érzi a szív, a keresztyén szeretet kategorikus imperatívusza erre indít. Megannyi példát ismerünk erre mindannyian.

De találkoztok munkátok során, kedves végzett hallgatók, sok idős szülővel, ápolásra szoruló emberrel, fogyatékkal élővel, vagy akár kicsiny gyermekkel, akiknek ti lesztek azok, akik a mindennapokban mellettük vagytok. Akiknek szüksége van rátok.

Mert a hozzátartozók úgy érezték, hogy nekik túl nagy ez a teher. Vagy azért, mert a munka mellett megoldhatatlan volt, vagy mert biztosabbnak érzik, ha szeretettük szakemberek gondoskodására bízzák, vagy már elfogyott az erő az ápoláshoz, vagy egyszerűen a kényelmi szempontok győztek.

A felolvasott történet nem szól arról, hogy kik voltak azok, akik nap mint nap odacipelték a bénát az Ékes-kapuhoz. De voltak, akik segítették. A bethesdai betegnek még ennyi sem volt, ő csak ennyit tudott mondani Jézusnak: „Uram, nincs emberem!” (Jn 5,7)

Amikor Pétert és Jánost gépiesen megszólította alamizsnát kérve, ők rátekintettek – így olvastuk. Ez nem egy odavetett pillantás volt. Ez figyelő tekintet volt (ἀπεισας). Megvizsgáló, mélyre néző. Ahogyan nézték a tanítványok a mennybe távolodó Jézust, vagy később a vádlók István vértanú arcát, amely olyan volt, mint egy angyalé. Ez nem a tömegtől megszokott odavetett pillantás volt. Ez a tekintet észrevette és szemügyre vette a szükséglet látót.

Nem ez a megszokott kép! A templomba menő emberek jó része elmegy mellette, néhányan pedig szinte meg sem állva, oda se nézve, adnak valamit szánalomból. A túlélésre. Aztán másnap minden kezdődik előlről.

Sokszor nem ilyen gépies az életünk is? Hordozva nyomorúságainkat tesszük, amit tenni kell, kelünk és fekszünk ugyanazzal a problémával, ugyanazokkal a kérdésekkel, mindenki elfoglalva a maga bajával. Panaszkodunk, sóhajtozunk, és örülünk, ha találkozunk a megértés alamizsnájával. Ami jólesik, de változást nem hoz.

Ám itt, a jeruzsálemi koldus életében valami szokatlan történik. „Nézz ránk” – ezt hallja Pétertől. Ezt nem szokták mondani neki azok, akiktől kap valamit az Ékes-kapuban. Nem kérik, hogy nézzen rájuk. És hirtelen háttérbe szorul a zsongó tér, csak a találkozás van előttünk, a megváltásra szoruló embernek és Krisztusnak a találkozása.

Mindannyiunk életében elhangzik ez a megszólítás. Amikor valaki által, egy Ige által, egy üzenet által, egy esemény által megszólít Krisztus, és azt mondja, hogy nézz rám, emeld fel a fejed. Azt a bénát Péter és János által szólította meg.

Kedves végzett hallgatók! Krisztus benneteket is erre hív el. Hogy amikor munkátok során találkoztok az elesettekkel, a napi rutin sodrásában is, a sok feladat között is, tudjátok látni őket olyannak, akik Krisztus megváltásra szoruló gyermekei. Magatokat pedig olyannak, akiket Ő állított ebbe a szolgálatba, Ő készített el minden találkozást.

Aztán elhangzik a megszólítás Péter és János részéről Krisztus nevében, hogy ők nem egy kevés alamizsnát kínálnak, ami ad egy újabb napot a túléléshez, még csak nem is ezüstöt és aranyat, az alamizsnák legtöbbször, hanem valami egészen mást. Ők Krisztus szeretetét, gyógyulást kínálnak. Új életet.

A megszerzett ismeretek, a megszerzett tudás mellett, vigyétek közel Jézus Krisztust mindazokhoz, akikkel találkoztok. Ne menjetek el mellettük, ne csak alamizsnát adjatok, hanem vigyétek közel hozzájuk azt az Urat, akinek szeretetében megváltozik a szív, a lélek, az élet. Elesetből, nyomorultból Krisztus megváltott gyermeke lesz. Aki szeretetéből meghalt értünk, hogy bűneink bocsánatot nyerjenek, feltámadásában pedig felragyogott az Isten kezébe letett, győzedelmes élet és örök élet.

Az a béna ember, ott a jeruzsálemi templom Ékes-kapujában, a találkozásban nem alamizsnát kapott, hanem megkapta a meggyógyult élet ajándékát. Ő, akit addig mások vittek és tettek le a templom kapujában, saját erejéből, meggyógyult életével bement immár a templomba Péterrel és Jánossal, és örömmel dicsérte az Istent. Hazatalált.

Kedves Végzősök! Hiszem, hogy a Sárospatakon szerzett diplomával nemcsak tudást, nemcsak magas színvonalú szakmai ismereteket kaptatok, hanem küldetést is, amit megélhettek az élet minden találkozásában. Vigyétek ezt el magatokkal úgy, ahogy az Igénkben állt: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében...”. Így tegyetek! Ne csak ti, hanem mi mindannyian. Így legyen! Ámen

Drága Úr Jézus Krisztus!

Köszönjük az Igét, az erőt adó szót, hogy Te gyógyulást hozol számunkra, nem alamizsnát adsz, hanem szabadító Úr vagy! Szabadító Úr, aki a legnagyobbat, önmagadat áldoztad értünk. Nem szánakozva néztél minket, hanem megszántál, hozzánk hajoltál, megfizetted Te magad bűneink árát, hogy nekünk életünk és örök életünk lehessen.

Ebben a hitben újítsd meg életünket, és készíts nekünk sok találkozást, amikor nem megyünk el a megváltásra szoruló mellett, amikor tanítványaidként evangéliumot mondhatunk, amikor nem alamizsnát kínálunk, hanem a Te gyógyító szereteted ajándékait.

Így imádkozunk most azokért a testvéreinkért, akik átveszik diplomájukat. Áldd meg életüket, munkájukat, szolgálatukat, szeretteiket, adj nekik hitet, erőt, hogy a Te nevedben álljanak az elesettek mellé!

Imádkozunk Urunk, a Hittudományi Egyetemért, minden oktatóért, hogy szolgálatukban a hit és a tudomány kincseit egyformán át tudják adni a diákoknak.

Imádkozunk református egyházunkért, egyházkerületünkért, gyülekezeteinkért, kérünk, kegyelmesen tekints ránk, és használj minket eszközül a bizonyosságtételben, az evangélium szíveket elérő és átformáló hirdetésében.

Eléd hozzuk, Urunk, a szenvedőket, a nyomorúságban, fájdalom között élőket, a terheket hordozókat. Kérünk, Te gyógyítsd és Te kötd be a testnek és a léleknek sebeit!

Áldásaidért és gondviselő szeretetedért imádkozunk, Úr Jézus. Kérünk, hallgasd meg könyörgésünk! Ámen